

Învierea Domnului. Sfintele Paști

APOSTOL. FAPTE 1, 1-8

În cartea cea dintâi am scris, o, Teofile, despre toate cele ce a început Iisus a face și a învăța, până în ziua în care S-a înălțat la Cer, poruncind prin Duhul Sfânt apostolilor pe care i-a ales, cărora S-a și înfățișat pe Sine viu, după pătımirea Sa, prin multe semne doveditoare, arătându-li-Se timp de patruzeci de zile și vorbindu-le cele despre Împărăția lui Dumnezeu. Și, fiind împreună cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte făgăduința Tatălui, pe care

– a zis El – ați auzit-o de la Mine: că Ioan a botezat cu apă, iar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt, nu mult după aceste zile. Iar ei, adunându-se, L-au întrebat, zicând: Doamne, oare în acest timp vei așeza Tu, la loc, împărăția lui Israel? Iar El le-a zis: Nu este al vostru a ști anii sau vremile pe care Tatăl le-a pus în stăpânirea Sa. Ci veți lua putere, venind Duhul Sfânt peste voi, și Îmi veți fi Mie martori în Ierusalim și în toată Iudeea și în Samaria și până la marginea pământului.

EVANGHELIE. IOAN 1, 1-17

La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. Acesta era întru început la Dumnezeu. Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. Întru El era viața și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o. Fost-a un om trimis de la Dumnezeu, iar numele lui era Ioan. Acesta a venit spre mărturie, ca să mărturisească despre Lumină, ca toți să creadă prin el. Nu era el Lumina, ci ca să mărturisească despre Lumină. Cuvântul era Lumina cea adevărată, Care luminează pe tot omul care vine în lume. În lume era și lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut, întru ale Sale a

venit, dar ai Săi nu L-au primit. Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu, Care nu din sânge, nici din dorință trupească, nici din dorință bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut. Și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr. Ioan mărturisea despre El și striga, zicând: Acesta era despre Care am zis: Cel care vine după mine a fost înaintea mea, pentru că mai înainte de mine era. Și din plinătatea Lui noi toți am luat, și har peste har. Pentru că Legea prin Moise s-a dat, iar harul și adevărul au venit prin Iisus Hristos.

TÂLCUIRI

Ascultați cuvintele Sfântului Apostol Petru: „Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Cel de după marea Sa milă ne-a născut din nou prin Învierea din morți a lui Iisus Hristos spre nădejde vie.” (1 Petru 1:3)

Sfântul Petru vorbește despre faptul că prin învierea Sa, Domnul nostru Iisus Hristos a înviat din morți atât pe Apostolii Săi, cât și pe noi toți dimpreună cu dânșii. De ce vorbește Sf. Petru despre învierea din morți? Oare Sfinții Apostoli erau morți când murea

pe cruce Domnul Iisus Hristos? Dar cum să nu fie și ei morți când s-a ascuns Soarele lor, când a murit cu moarte cumplită pe cruce Învățătorul lor, care era iubit de dânșii cu toată inima, Cel pe care ei îl mărturiseau drept Mesia, Fiul lui Dumnezeu, Hristos? O adâncă și grea deznădejde a cuprins sufletele ucenicilor Lui, când se părea că totul a murit, că odată cu moartea Domnului, totul s-a distrus, toată nădejdea lor, toată credința lor. Nu puteau să înțeleagă, de ce nu

a triumfat binele? De ce dragostea sfântă, însăși dragostea sfântă care s-a pogorât din Cer nu a biruit răul.

Când mergeau sfinții apostoli, Luca și Cleopa din Ierusalim la Emaus, i-a întâlnit pe cale Domnul nostru Iisus Hristos, Cel înviat. Dar, precum relatează Sfânta Scriptură, ochii lor erau acoperiți, și nu L-au recunoscut. Ei au intrat cu Dânsul în discuție ca și cu un simplu călător. Când Domnul i-a întrebat de ce sunt atât de triști, ei au răspuns cu uimire: oare tu ești singurul în Ierusalim care nu știi că L-au răstignit pe Domnul nostru, pe Învățătorul nostru, pe Cel în care noi am crezut, în care ne-am pus nădejdea că El este Cel care trebuia să mântuiască pe poporul lui Israel? Dar iată, este deja a treia zi astăzi de când s-a săvârșit aceasta.

Apostolii nădăjduiau că Domnul era Cel care trebuia să izbăvească pe poporul lui Israel. Le era atât de greu și erau atât de triști pentru că s-au năruit toate speranțele lor. Sfinții Apostoli aveau o stare sufletească sumbră, grea. Ei au uitat cuvintele lui Hristos, că după moartea Sa va învia a treia zi. Au uitat aceste cuvinte în mod ciudat, neînțeles. Dacă le-ar fi înțeles, dacă le-ar fi pus în inimile lor, n-ar fi fost atât de triști, ci ar fi așteptat Învierea lui Hristos. Dar tristețea lor era atât de profundă, disperarea era atât de nemărginită încât atunci când a înviat Hristos, când Maria Magdalena L-a văzut înviat, când alte mironosițe au văzut că mormântul este gol și pe înger stând pe piatra răsturnată de la mormânt, și au fugit cuprinse de mare frica, de cutremur și de bucurie la ucenicii Lui, ca să le vestească aceasta. Ucenicii au luat drept minciuna cuvintele lor și nu le-au crezut. Nu le-au crezut

pentru ca erau foarte triști, pentru că au uitat cuvintele lui Hristos despre faptul că El va învia.

Când mai apoi timp de 40 de zile Domnul nostru Iisus Hristos s-a arătat de multe ori ucenicilor Săi, ei nu Îl întâmpinau ca altădată. Se întâmpla atunci când se arăta Iisus Hristos, să îl privească cu frică și cu neliniște, gândind că li s-a arătat o nălucă, că nu este Hristos în trup. Era nevoie ca Domnul să îi convingă că

se înșală. Domnul le-a arătat mâinile și picioarele Sale străpunse de cuie, mânca în fața lor pește și miere și le spunea: „Poate oare duhul să aibe trup precum vedeți voi la Mine? Nu vedeți că Eu, precum un om viu cu adevărat care a înviat din morți, mănânc pește și miere?”

Când a intrat Domnul nostru Iisus Hristos la ucenicii Săi prin ușile încuiate, atunci ei s-au închinat Lui și s-au bucurat. Dar când El s-a arătat la lacul Ghenizaret celor 11 ucenici, atunci nu I s-au închinat toți, nu s-au bucurat toți. Unii s-au îndoit, nu-și credeau ochilor. Nu credeau că este într-adevar Iisus Hristos Cel Înviat. Ci doar după multe zile, pe parcur-

sul căroră permanent li se arăta Domnul și vorbea cu dânsii, când le-a reamintit cele pe care le-au auzit de la dânsul mai înainte, doar atunci s-au eliberat de îndoielile lor, doar atunci au înțeles că este Domnul, Cel înviat, care îi va aduce pe toți la mântuire.

Iată ce spune despre Învierea lui Hristos, Sfântul apostol Pavel:

„Iar dacă se propăvăduiește că Hristos a înviat din morți, atunci cum zic unii dintre voi ca nu exista înviere a morților? Dacă nu există înviere a morților, atunci nici Hristos nu a înviat. Iar dacă Hristos nu a

Învierea Domnului - Sfintele Paști

înviat, atunci zadarnică este propăvăduirea noastră, zadarnică este și credința voastră.” (I Corinteni 15-12:14)

Hristos a înviat din morți, pârgă celor adormiți. Că de vreme printr-un om a venit moartea, tot printr-un om a venit și învierea morților. Că după cum toți mor în Adam, tot așa toți vor învia întru Hristos, dar fiecare în ceata sa. Hristos ca pârgă, apoi cei ai lui Hristos, la venirea Lui.

Este absurd să ne îndoim de veridicitatea și de autenticitatea Învierii lui Hristos, fiindcă dacă noi nu credem că Domnul nostru Iisus Hristos a înviat, înseamnă ca respingem toată învățătura Lui, toată opera Lui, tot ce a descoperit El lumii.

Știți că toată propăvăduirea Domnului nostru Iisus Hristos a fost despre viața veșnică, despre viața nemuritoare în Împărăția lui Dumnezeu. Știți că toată propăvăduirea Lui a fost legată de indicarea căii spre mântuire, spre Împărăția Cerurilor. Dacă nu credem că Hristos a înviat, că vom învia și noi, înseamnă că nu credem învățătura lui Hristos. Oare va îndrăzni cineva dintre oameni să gândească că Sfântul Sfinților, Cel mai mare făcător de minuni și învățător, cum n-a mai avut lumea, nemăsurat mai înalt decăt alți învățători, învățătorul despre care Apostolii vorbesc că nu era în El niciun păcat, acesta care este cel mai mare dintre sfinți, Fiul lui Dumnezeu, ar putea fi înghițit pentru veacuri de moartea întunecată, ar putea să moară? Dacă El n-ar fi înviat, atunci în sufletele noastre ar fi murit credința, în dragostea sfântă și în dreptatea veșnică.

Putem oare nega minunea Învierii lui Hristos? A respinge această minune, înseamnă a respinge însăși existența Binelui. Iar a respinge Binele înseamnă a-ți pierde cu totul demnitatea morală. Iată de ce știrea sfântă despre Inviere umple de negrăite bucurie și de veselie inimile noastre.

Ați înțeles acum însemnătatea Învierii Domnului nostru Iisus Hristos pentru credință? Să ne gândim de ce Domnul nostru Iisus Hristos timp de 40 de zile după Învierea Lui s-a arătat doar ucenicilor, iar nu lumii întregi. După cugetarea noastră omenească, pare mai firesc ca El să apară în strălucirea Învierii Sale, ca un biruitor al întregii lumi. Așa ni se pare noua, dar Domnul a gândit altfel. Știa că marea minune a Învie-

rii Lui nu o vor putea încăpea inimile tuturor oamenilor contemporani Lui, acelor oameni care L-au văzut mergând prin casele și orașele lor, care au auzit sfințele Lui cuvântări.

Domnul știa. Natura omenească este atât de departe de înțelegerea deplină, încât evenimentele acelea nu vor putea fi înțelese niciodată. Nu vor putea fi pătrunse în toată profunzimea lor și prețuite de contemporani. Sunt necesari ani, mulți ani, zeci de ani, uneori chiar sute de ani, pentru ca gândind la aceste evenimente, privindu-le din perspectivă istorică îndepărtată, să le putem descoperi măreția. Cel mai mare eveniment dintre evenimentele lumii, Învierea lui Hristos, nu a putut fi pătruns de iudei și de contemporanii lor. De aceea Domnul nu li s-a arătat tuturor. Ei nu L-ar fi cunoscut pe Dânsul, după cum nu-L cunoșteau nici măcar ucenicii Lui. S-ar fi îndoit profund de Învierea Lui. Unii probabil ar fi crezut ca El este Hristos cel Înviat, iar alții ar fi contestat cu răutate posibilitatea Învierii Lui. **Â**

Iată de ce n-a vrut Domnul să se arate tuturor oamenilor, contemporanilor Săi. El știa că numai cei luminați de Harul lui Dumnezeu, ucenicii Lui, care Îl iubeau fierbinte, doar ei puteau să creadă, doar ei puteau să devină adevărați martori ai Învierii Lui. Și Hristos le-a oferit ocazia să mărturisească despre El, fiindcă propăvăduirea apostolică a constat în mărturisirea despre Învierea lui Hristos, despre Împărăția Cerurilor și despre învierea viitoare a tuturor creștinilor.

Așa s-a și întâmplat. Întreaga lume creștină a aflat despre învierea lui Hristos și a crezut în aceasta din toată inima, pentru mărturia sfinților apostoli, că a strălucit lumina cerească din mormântul Domnului. Lumină care mai apoi a pătruns treptat în inimile celor care mai apoi au fost capabili să o primească. Lumina lui Hristos a strălucit astăzi din mormântul Domnului. Lumina lui Hristos luminează și astăzi inimile noastre. Să trăim și noi toți în această lumină și să tindem cu toată ființa spre ea. Să sărutăm și noi picioarele Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos care a înviat astăzi.

Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, mi-luiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Sfântul Luca al Crimeei

SĂ CÂNTĂM DOMNULUI TOT PĂMÂNTUL!

*Hristos a înviat din morți, cu moarte pre moarte călcând,
și celor din mormânturi viață dăruindu-le.*

*Deși Te-ai pogorât în mormânt, Cel ce ești fără de moarte, dar puterea iadului ai zdrobit,
și ai înviat ca un biruitor, Hristoase, Dumnezeule, zicând femeilor Mironosițe: „Bucurați-vă”!
Și apostolilor Tăi, pace dăruindu-le, Cel ce dai celor căzuți sculare.*

*Învierea lui Hristos văzând, să ne închinăm Sfântului Domnului Iisus, Unuia Celui fără de păcat.
Crucei Tale ne închinăm, Hristoase, și Sfântă Învierea Ta o lăudăm și o slăvim;
că Tu ești Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu știm, numele Tău numim.
Veniți, toți credincioșii, să ne închinăm Sfintei Învierii lui Hristos, că iată a venit prin Cruce, bucu-
rie la toată lumea. Totdeauna binecuvântând pe Domnul, lăudăm Învierea Lui,
că răstignire răbdând pentru noi, cu moartea pe moarte a călcat.*

GÂNDUL ZILEI

*„Toată istoria creștinismului nu este altceva decât istoria unei singure
și unice minuni, a minunii învierii lui Hristos, care se continuă
neîntrerupt în inimile creștinilor, zi de zi, an de an, veac de veac, până
la cea de-a Doua Venire”.*

SEANTUL IUSTIN POPOVICI, 1894 - 1979